

Een Hand en een Kus

Het was tijdens mijn bezoek aan Nederland in de maand Mei 2007 dat ik mijn gedachten op papier heb gezet over de openbaringen die ik in die dagen heb mogen ontvangen.

Terwijl ik door het winkelcentrum in Schiphol liep beschouwde ik vele van mijn broers en zusters, afstammelingen van de stam Zebulon, en inderdaad ware Israëlieten. Ik voel me altijd op z'n plaats temidden van hen en dit gevoel karakteriseert mijn gevoel van thuiskomen, een goed gevoel. Echter in de laatste jaren is er veel veranderd. Meer en meer zie ik hun depressie en eenzaamheid, ik zie dat door de stijl en kleur van hun kleding, de onzekerheid van hun haperende en gemaakte gang en het verdriet in hun gezichtsuitdrukking en in hun ogen.

Toen ik door dit koopcentrum liep was het alsof ik me in hun tempel bevond, een kathedraal van verering, en ik zag daar de perverse roep van de heiligen beelden achter glas, die de aanbidding oproepen tot de oppergod ZELF. In de boekenwinkel, een schrijn van hun ZELF cultuur, belooft de daar aangeboden leer hen te verrijken, geluk te vinden in literaire absurditeiten, lege concepten met immer verwijderende morele grenzen. Dit alles onder het mom van 'kennis verrijking', echter deze kennis verrijking wordt gevoed door vrees, een vrees tekort te schieten in de vervullen van de drang naar ZELF verheerlijking en ZELF bevrediging. Een drang of een energie die vernietigt. Een drang welke ver verwijderd is van de grondslag van onze Christelijke cultuur welke 'geest verruimend' is en leven geeft. Het is 'vrees' wat daar aanbeden wordt in de nissen van dit koopcentrum, vrees dat de menselijke natuur in de ban houdt en de vervulling van ZELF voedt, en al wat ik zag maakte me bedroefd.

Deze drang naar het verheerlijken en bevredigen van ZELF wordt kracht gegeven niet door het z.g. kwaad wat 'men' in zo'n koopcentrum over ons uitstort, nee deze energie en kracht komt vanuit onszelf. Wij geven kracht aan onze eigen vijand, het is een gevecht wat we voeren met onszelf. Ons hart, wat soms ook '*geweten*' of '*dat wat we weten*' genoemd kan worden, welke strijdt met onze menselijke natuur. Het is een hart wat niet beschaamd wil worden. Het is inderdaad veelal een hart wat gewond is door gebroken vertrouwen wat innerlijk verdriet geeft en het is de energie van deze vrees voor dit verdriet of de vrees voor realisatie van onvervuld verlangen, dat tracht dit hart te beschermen door het verder te sluiten. Deze zelfde energie echter geeft onze menselijke natuur de impulsen om ons zelf te bevredigen, om het gevoel van gebroken vertrouwen en / of het gemis van ware liefde te compenseren. Deze zelfbevrediging is nooit voldoende en geeft geen toegang tot het hart. Dit is ons gevecht, een innerlijk gevecht van onze menselijke natuur en de energie van het hart, het is een gevecht tot ZELF-behoud.

Om deze stelling te benadrukken en het een stapje verder te nemen is dit dus ons gevecht, het onbewust trachten het lichaam te bevredigen en daardoor het hart te beschermen zodat het niet of niet weer beschadigd wordt. Dit is duidelijk te zien in het gedrag van onze jonge mensen die niet meer kunnen en willen zoeken naar verbindigen. Niet meer

kunnen of willen luisteren naar hun veelal gewond hart en aldoor onbewust trachten onthulling van de tederheid van hun hart te voorkomen door de liefde van hun hart te imiteren dat is, door de uiterlijk schijn van deze liefde te copieren in sexuele gratificatie. Zoals ik eerder aantoonde is deze sexuele gratificatie, hetwelk in essentie zelfbevrediging is, nooit voldoende om gehoor te geven aan de roep van hun hart. Vandaar dat deze vorm van zelfverheerlijking leidt tot grotere excessen en meer frustraties en verdriet en ja, deze pathogene levensstijl eindigt niet zelden in zelfmoord. Ik moet hieraan toevoegen dat deze trend naar zelfbevrediging of zelfverheerlijking zich tevens meer en meer onder de oudere leeftijdsgroepen verbreidt, het gevolg hiervan is, een samenleving die steeds meer ZELF gericht wordt.

Wederom, de kracht die in ons leeft om ons hart te beschermen probeert het lichaam datgene te geven wat het lichaam verlangt om het gevoel van leegte of verdriet te compenseren. Tevens vermeent deze kracht vervulling te geven in ons verlangen naar liefde, ware liefde. Omdat deze vervulling gericht is op ZELF en inwards is gekeerd en de hartliefde gebaseerd is op de ander en uitwards, bevredigt deze kracht slechts de zintuigen echter niet het hart. De liefde van het hart is gebaseerd op 'geven', niet geven in fysieke betekenis van het woord maar 'geven' in de betekenis van het 'openen' of 'ontbloten' van wie we ECHT zijn, een inspanning niet geboren vanuit het verstand, maar geopenbaard vanuit de Soeverijne Identiteit van het hart. Een identiteit die energie geeft aan alles wat we zijn, een identiteit puur en vol van intieme liefde welke we onbewust zo wanhopig proberen te beschermen.

Diegenen die meer van mij gelezen hebben weten dat dit Goed Nieuws is, die begrijpen nu dat deze drang naar zelfverheerlijking in feite een energie is welke haar oorsprong heeft in het hart. Dit lijkt tegengesteld te klinken, echter die energie, welke leidt tot zelfverheerlijking en gevoed wordt door het hart, wordt aldus waargenomen door de onbesneden mens oftewel de mens zonder hart-gewaarwording, de mens zonder kennis van zijn ware identiteit, terwijl deze zelfde energie door de besneden mens gerealiseerd wordt als de Soeverijne kracht van Vader voortkomende vanuit zijn hart en waargenomen als een geestelijke kracht welke hem doet realiseren Leven te hebben, niet in zijn fysieke lichaam, hetwelk slechts een uiterlijk is, maar in zijn Hart hetwelk geestelijk is. Hij weet dat deze energie, dit Leven, zijn menselijke natuur verdrukt en uiteindelijk vernietigt. Hij begrijpt, door de besnijding van zijn hart, dat zijn vorige begrip van 'zelf' een illusie is, dat is, een energie die niet gerealiseerd is in zijn mens gewaarwording m.a.w. een vals perceptie van het verstand blijkt te zijn en er daardoor niet is.

De drang naar zelfverheerlijking is een energie dat door de onbesneden mens oftewel, de mens zonder 'hart gewaarwording', ontvangen wordt als voortkomende vanuit zijn Vrije Wil. Het is echter een energie vanuit het hart die uiteindelijk onze menselijke gewaarzijn of de perceptie van 'vrije wil' zoekt te vernietigen. Zodat de illusie van 'zelf' plaats maakt voor de gewaarwording van onze ware identiteit een identiteit die geestelijk is en haar oorsprong heeft in YaHWaH. Dit is een schepping welke leidt tot de geboorte van een nieuw individu die gewaar is van zijn hartbewustzijn en waar ZELF geen plaats meer heeft.

Deze verandering in gewaarwording binnen de individu vindt tevens plaats in het gezamenlijke volk Israel als één hoedanigheid, als één corporatie door de geschiedenis heen. Wij leven nu in een tijd waarin Israel als een volk komt te ontwaken voor haar identiteit, waarin zij zich zal gaan zien staan in een periode van wanhoop waarbij haar menselijke gewaarwording wordt vernietigd om plaats te maken voor haar geestelijke bewustzijn. Één geest, één Lichaam, één Yah.

Er zijn er natuurlijk onder ons velen die de werking van deze onderbewuste krachten ontkennen. Ik zeg 'natuurlijk' want dat is wat onze 'natuur' doet n.l. het ontkennen van een geestelijke kracht. Onze natuur wil dingen zelf 'teweeg brengen'. Onze natuur zet ons aan te geloven dat ware liefde 'teweeggebracht' kan worden. Onze menselijke 'natuur' kan ons niet leren of openbaren dat de 'waarheid, het 'echt' zijn al binnen ons aanwezig is en reeds nu al door ons beschermd wordt, want de menselijke natuur kent ons niet, nog niet.

Echt Zijn

Het was tijdens mijn vorige bezoek in Nederland dat ik voor mijn vrouw en dochter thuis het Paasnummer van het damesweekblad Libelle kocht. Het hoofdartikel in dit nummer ging over het ECHT wezen. "Ben Jij Echt?" was de titel. Zonder dit artikel hier te analyseren was het verbazingwekkend dat dit artikel elaboreerde over dit gevoel van 'Echt -' of 'Onecht zijn' wat uiteraard aanslaat bij de overgrote meerderheid van Libelle's lezers. Ongetwijfeld was dit gevoel voor de schrijver en velen van haar lezeressen reëel, het gevoel of men dan wel 'Echt' is.

Het is onmiskenbaar dat velen onder ons het leven leiden als dat van een acteur. Velen leven naar de normen die de gemeenschap hen oplegt. Normen die anders zijn of verder gaan dan de welke hun hart hen ingeeft. Omwille van acceptatie, niet door de ander verwond te willen raken, leeft men in een schijnwereld, men kan zichzelf niet zijn, men voelt zich niet ECHT.

Niet zo lang geleden vertelde mij een jonge vrouw hoe zij met haar 'echte' overtuigingen kon leven. Ze vertelde mij eenvoudig: "Wel, ik vertel mijn overtuigingen en principes niet, die hou ik voor me. Als een onderwerp in een gesprek ter sprake komt waarin ik een andere mening heb, speciaal wanneer het gaat over zaken van moraliteit, dan hou ik mijn mond of wanneer ik naar mijn mening gevraagd wordt dan accomodeer ik degene die de leiding heeft, die ouder is, of die de algemene opinie vertelt omdat ik hen niet wil beledigen en ik wil geen ruzie." Ja, inderdaad dit argument klinkt velen zwak in de oren, maar het bijzondere is dat de meerderheid volgens dit artikel in de Libelle eensluidend reageren wanneer ze geconfronteerd worden met een vraag waar het hart eigenlijk zou moeten spreken, echter de vrees geschaad te worden maakt een leugenaar van ze.

Als ik de titels van andere artikelen in de populaire bladen scan, welke ik op die dag in Schiphol in de kiosk zag, adresseren deze bladen eensluidende onderwerpen, zoals, "Wordt een leuker mens door meer zelfkennis" (m.a.w.' Wie ben je?)" "Onderzoek: Dit

maakt ons gelukkig" en, "Advies voor een Goede Vriendschap: Stel je Grenzen!" (of, kom niet te dicht bij).

Nogmaals, we leven in een maatschappij die meer en meer aantoont dat velen onder ons acteurs zijn, een maatschappij waarin velen zichzelf niet meer kunnen zijn in een maatschappij die daarom meer en meer egocentrisch wordt. Een maatschappij waarin we niet meer uit durven te komen voor onze hart-gevoelens, hart gevoelens die we juist zouden moeten delen met diegene die ons na zijn, maar ze liever verborgen houden op gevaar geschaad te worden. Wanneer we denken deze gevoelens te uiten en daarbij onze naasten ons vertrouwen te geven zijn we meer en meer bevreesd dat dit vertrouwen geschonden of gebroken wordt. Dit gevoel wat ik hier beschreven heb wordt nu in de populaire bladen bevestigd.

Laat ik dit fenomeen dan aantonen door een eenvoudige illustratie die mij zo duidelijk werd tijdens mijn laatste reis en mijn verblijf in Nederland, een illustratie over het groeten van mensen en met name de wijze waarop familieleden en vrienden elkaar begroeten. Een betere plaats om dit te beschouwen dan in een luchthaven is er haast niet.

Toen ik de honderden mensen zag die elkaar begroetten kon ik het niet helpen om te denken waarom we ons zo'n onpersoonlijke groet hebben eigen gemaakt. Ongetwijfeld weet U wat ik bedoel, maar laat ik het toch eens beschrijven. Twee mensen, een man en een vrouw en klaarblijkelijk familieleden of vrienden, zien elkaar en onder de uitroep van beiden zoals: "Hallo, hoe gaat het? Leuk om je.... etc." raken ze lichtjes elkaars bovenarmen aan, dan brengen ze de hoofden zijdelings naar elkaar toe, beginnende met de rechterzijde, dan de linkerzijde en daarna wederom de rechterzijde, veelal raakt men elkaars wang maar soms niet, terwijl al de tijd men drukke korte vanzelfsprekende vragen stelt met luchtige grapjes die met hetzelfde geluid beantwoord worden. Dit is de groet die nu al een paar decennia in gebruik is.

Hoe komt het dat we het schudden van elkaars handen en de zoen op elkaars lippen hebben afgeschaft? Is dat zomaar ineens gegaan? Werd zoenen ineens gênant of ouderwets? Een intieme uiting van genegenheid laat zich toch niet zomaar veranderen als een nieuwe mode gril? Nee, het geven van een hand en een zoen op elkaars lippen, hoe simpel dit ook schijnt, heeft een diepe betekenis binnen onze cultuur en het is niet door een invloed van buitenaf dat we deze uiting massaal hebben veranderd, deze verandering is gecommandeerd door ons hart, een hart dat heeft ervaren dat het gebroken kan worden, een vertrouwen dat misbruikt kan worden. Deze verandering is geen kracht gegeven door een populaire Televisie persoonlijkheid, maar door onszelf als een vorm tot zelfbehoud.

Een Hand en Een Kus

Laat ik dan nu de betekenis geven van het schudden van een hand en een kus op de mond en ontdekken dat de groet welke hiervoor in de plaats is gekomen het tegenovergestelde betekent.

Allereerst het schudden van iemands hand. De Hand is het symbool van 'werk' Het is de fysieke uiting van onze inspanningen. Er zijn in onze taal veel beeldspraken die dit bevestigen. Als we b.v. een belofte doen of als we een verplichting maken om iets na te komen dan zeggen we: *'Mijn hand erop.'* Als we bij een koop- en verkoopoverkomst de besproken condities beloven uit te voeren, bezegelen we dat met een *handdruk*. Als iemand ingehuurd wordt en de wederzijdse taken besproken worden dan wordt ook dat met een *handdruk* bevestigd. Ook kennen we de gezegde: *'Ik help hem of ik geef hem 'n hand.'* Als men zegt: *'Met mijn hand op mijn hart'* dan zegt men eigenlijk: *'Wat mijn hart mij ingeeft dat doe ik'*, m.a.w. "Ik ben eerlijk". Ik kan nog een poos doorgaan, want er zijn zoveel voorbeelden en toepassingen. Om een juiste definitie weer te geven voor het schudden van een persoons hand dan is dat: *'Jouw werken, zijn mijn werken'* of *'Jij en ik stemmen in met elkaars fysieke uitingen'* Vandaar dat het schudden van handen een mooi begin is van mensen die met elkaar gaan samenwerken, samen een bepaald doel voor ogen hebben, eenzelfde fysieke doel nastreven. Wanneer twee vrienden of familieleden elkaar een hand geven vertellen ze elkaar eigenlijk: *'De dingen die we doen in onze relatie doen we met eenzelfde intentie'*. Wanneer twee mensen aan elkaar geïntroduceerd worden en elkaar een hand geven, uitten ze de verwachting *'samen te kunnen werken'*. Wanneer we echter iemands hand schudden over iets terwijl we niet willen navolgen of opvolgen of indien we een andere intentie hebben dan is dat een ernstige zaak, dan plegen we fraude op die ander, we breken iemands vertrouwen.

Dan het kussen op elkaars lippen. De mond vormt het geluid terwijl de lippen de woorden vormen. Vandaar dat de lippen symbool staan voor het Woord, tevens staan de lippen symbool voor de deur. De lippen zijn dan ook de deur naar het hart. Wanneer de deur gesloten is is er geen gesproken woord en kan het hart zich niet uiten Het Woord is daarom de uiting van het Hart (*omdat Hij het Hart is en het Woord is vlees geworden*). Ook hierover is veel beeldspraak in onze taal b.v. "*Mijn woord erop*" dat is: met mijn eerlijke gedachte ben ik overeen met wat jij zegt en: "*Jij en ik spreken dezelfde taal*" dat is, mijn innerlijk gevoel en de jouwe komen overeen. Twee mensen die elkaar op de mond kussen vertellen elkaar volledig 'over-één-s' te zijn met elkaar en spreken dezelfde taal. Wanneer twee mensen elkaar op de mond kussen tonen ze elkaars hart. Dat is wanneer de kus een uiting is van het hart, want als het enkel uit het verstand komt is het lust en gericht op 'zelf'bevrediging. Om een definitie te geven van twee mensen die elkaar op de mond kussen dan is dat: *Jouw hart en mijn hart zijn hetzelfde*. Wanneer we een kus geven trekken we met openende lippen de lucht in met een smakkend geluid. Niemand denkt hierbij na, toch doen we dat. Onnadenkend proberen we symbolisch de geest van het hart van de ander te inhaleren zodat we één worden, één van hart. Is het zo gek, dat als we nu zo hierover aan het lezen zijn we ietwat verlegen worden of beschaamd, hoe komt dat zou je zo zeggen? Zou je datzelfde gevoel hebben als we spreken over de handen? Nee, het komt doordat we spreken over het meest tedere deel van ons wezen wat we als zeer intiem ervaren en het feit dat we ons verlegen gaan voelen als we praten over 'kussen' is doordat we ons gewaar worden van onze kwetsbaarheid.

Mensen die hun hart dan ook met een ander gedeeld hebben en later fraude gepleegd hebben d.w.z. elkaar de rug gekeerd hebben, lijden aan een gebroken hart of gebroken

vertrouwen en nogmaals dit lijden bereikt niet de kranten en komt nooit in het nieuws, maar is ongekend groot en is de oorzaak van onze neergang individueel en als een volk, omdat dit ten grondslag ligt aan onze zelfzucht en zelfverheerlijking, hetwelk zo snel toegenomen is en volgens de Schrift het karakter beheerst van het volk Israel in deze tijd.

Matheus 24:12 “...zal de liefde van de meesten verkillen.”

Laten we geen vergissing maken het zijn niet alleen geliefden in spe die elkaar hun hart breken door het schenden van elkaars vertrouwen, het proliferereert ook onder echtparen, ouders en kinderen, onder vrienden etc., etc.

Om een definitie te geven van twee mensen die elkaar een hand en een kus op de mond geven dan is dat als volgt *'dat zij hun handelingen met eenzelfde intentie doen en dat ze dezelfde geest delen (elkaars "taal spreken" m.a.w. **"In daden en geest ÉÉN willen zijn"***

Het Scharen van de Hoofden

Ik wil nog een commentaar geven over het driemaal scharen van de hoofden in het moderne begroetingsritueel. Dit is ons nooit opgedrongen. We zijn dit niet begonnen omdat het zo grappig was, of omdat sommige primitieve volken een soortgelijk gebruik hadden, nee het komt vanuit onszelf het zijn menselijke ingebouwde handelingen die deel van ons zijn. Niemand heeft ons leren slikken, ademen, knipperen met de ogen, etc. Zo, het kruisen van de hoofden is een onderontwikkelt vermogen om de frekwenties op te pikken van onze tegenstander, frekwenties die ons zouden kunnen vertellen hoe de ander over ons denkt. Honden kruisen de koppen en lezen elkaars frekwenties. Met het kruisen van de hoofden geven we natuur'lijk aan, de gedachte van de ander te willen lezen, als: “hoe denkt de ander over mij” of, “waar staat die ander?” Het wordt onbewust gedaan om een strategie te ontwikkelen de ander te accomoderen en zichzelf te beschermen en niet om elkaars hart te willen bevestigen door een kus op de mond.

Twee maal worden de frekwenties van de vrouwelijke zijde van de hersenen door beiden, man en vrouw, bevestigd door eenmaal de mannelijke zijde te kruisen. Hierbij is de vrouw in het begroetingsritueel de sterkere is, terwijl de man in de orthodoxe wijze van begroeten de dominant is. Wederom bij de het nu gangbare begroetings ritueel overheerst de wil, het vrouwelijke oftewel de schepping, terwijl de geest, het mannelijke, de schepper ondergeschikt gemaakt wordt.

De kus op de mond is edel en verruimt, het poogt de harten te verenigen, het kruisen van de hoofden is primitief en gericht op beramen of beter nog, intrigreren met de wil, de wil te overleven door ‘zelf’ verrijking.

De Omhelzing

Zo zag ik in mijn observatie nog een aanvullend begroetingsritueel en dat was dat van een klein meisje dat haar Vader om de nek vloog en een jonge vrouw haar man. Is het niet opmerkelijk dat kleine kinderen of vrouwen om de hals van een man vallen en niet

andersom. Dat we nooit een man om de nek van zijn vrouw of kind zien? Ook dit heeft een diepere betekenis en symboliek welke we onbewust navolgen. Het lichaam staat symbolisch voor de aarde, het hoofd voor de hemel en de nek is de verbindende schakel. De aarde is het geschapene en dus vrouwelijk, de hemel is de schepper en dus mannelijk. Een vrouw of kind verlangt ernaar verbonden te zijn met haar Vader/Man om één te zijn zoals de aarde (de schepping) ernaar verlangt verbonden en één te zijn met de hemel (de Schepper).

Deze betekenissen van het oude en nieuwe begroetingsritueel laten duidelijk zien dat de verandering niet gebeurd is van buitenaf, maar dat deze verandering is gekomen vanuit een onbewust innerlijk gevoel hetwelk spontaan uit ons hart komt. De betekenis laat zien dat we meer zelfgericht zijn dan we ooit zouden willen toegeven. Dat de manier hoe we elkaar begroeten bevestigt dat velen onbewust een vrees hebben dat hun vertrouwen misbruikt wordt, hun hart geschaad. Dat velen door dit begroetingsritueel laten zien zichzelf te willen opsluiten, zich niet meer bloot te willen geven, zich niet meer willen laten zien, bang om beschadigt te worden. Het zal nu duidelijk zijn dat die mensen niet ECHT kunnen zijn en dat dikwijls hun naasten niet weten wat er in hun leeft. Begrijpen we nu dat wij als volk ons lot getekend hebben? Een lot wat onze menselijke natuur gaat vernietigen om plaats te maken voor een nieuw bewustzijn, een bewustzijn van het hart?

Epiloog

Als we dan het grote verschil begrepen hebben tussen de twee begroetingsrituelen dan kunnen we ons afvragen wat we hier verder mee moeten. Indien U mijn artikel "Circumcision and the Abrahamic Covenants" gelezen hebt dan bevestigt dit schrijven wat daarin staat. Indien U dit artikel nog niet hebt gelezen, laat ik U dan vertellen dat de symboliek van het Hart centraal staat in ons leven. In feite er is niets anders dan alleen het Hart of de Geest wat ECHT is. In ons werkelijke leven is het ons Hart hetwelk energie geeft aan alles, het is de oorsprong van ons fysieke lichaam. Met ons Hart zijn we aan elkaar verbonden, ieder van Abraham's nakomelingen is daarmee verbonden en ons Hart komt van Hem, onze Vader, wiens Naam YaHWaH is. Dit bijzondere woord YaHWaH betekent letterlijk "Zijn Adem en Jouw Adem Verenigt" en met deze naam hebben wij hem tot nu niet gekend maar leren wij Zijn Naam kennen door de dood en hemelvaart van Zijn manifestatie in het vlees Yahshua Messiah.

Ons leven is een periode van restoratie, beginnende op het moment dat we in deze wereld kwamen. Ja, U leest het juist, restoratie naar een geestelijke hoedanigheid die we hadden voordat de wereld begon. Het is een restoratie van een geestelijke 'bewust' zijn in het vlees, in ons lichaam. Dat bewustzijn is een schepping in dit fysieke rijk en moet dus geboren worden en het leven wat velen nu leven zonder dit bewustzijn zijn de barenweëen voor dit grote moment wat bij ons allen staat te gebeuren. Het Nieuwe leven of Bewustzijn wordt geboren uit corruptie. De lering in de Heilige Schrift is een perfecte lering, echter we hebben de Schrift proberen te begrijpen met onze menselijk denken en wanneer Vader ons besneden heeft leren we het te zien vanuit een geestelijk denken, het denken dat nu vrij komt uit het hart en we zien dan dat het vorige wat we

geleerd hebben juist en goed was om ons nederig te maken, om onze menselijke natuur te laten vallen.

Wederom, vanaf het moment dat we geboren worden vanaf dat moment is het bergafwaarts met ons gegaan. Vanaf dat moment brachten we schade toe aan onszelf. Met andere woorden, we zijn wetten gaan breken. Fysieke wetten met betrekking tot onze gezondheid, mentale wetten met betrekking tot onze menselijke natuur en geestelijke wetten met betrekking tot onze relatie met Vader in ons.

We moeten daarom 'geheeld' worden en zijn onze eigen Heelmeesters. In het engels zeggen we: '*We need to heal ourselves*', '*We need to become Heal-thy*'. Gebroken wetten moeten weer Heel gemaakt worden. Een gebroken wet is een zonde. Als we aan iemand vragen: "Hoe is het met Uw ge-zond-heid?" Dan vragen we eigenlijk: "Hoe is het met de staat van Uw Zonde?" Of, "How is your heal-th?"

Dus, vanaf onze geboorte maken we fouten, we overtreden wetten of met andere woorden we zondigen. Sinds dan begint onze heling, heal-th of ge-zond-heid. We denken ons op diverse wijzen te restoreren. We gaan naar dokters als we onwel zijn, we veranderen dieet om ons beter te voelen, we doen mensen pijn en we verontschuldigen. Met andere woorden, we zondigen, hebben berouw en keren de andere kant op. Wel, al deze ervaringen zijn belangrijk en ervaart elk mens en deze ervaring is nodig om uiteindelijk tot de realiteit te komen dat al wat we doen immer onvoldoende is om te genezen, immer onvoldoende om LEVEN te verkrijgen. Al onze pogingen te 'heel-en' zijn noodzakelijke stappen om ons laatste beetje zelf-vertrouwen of zelf-waardering te lessen en uiteindelijk te vernietigen.

Deze fase om te helen, een fase van pijn en lijden is een stap in het plan van onze Vader om ons tot Glorie te brengen. Ons streven te helen is een stap om ons tot nederigheid te brengen, om tot de realisatie te komen dat we onszelf niet kunnen genezen. Het is een stap die Vader in ons doet om ons hart te besnijden, zodat we geopenbaard worden wie we ECHT zijn.

Onze ge-zond-heid op dit moment is er beroerd aan toe, zo denken we. Echter als we begrepen hebben wat in dit artikel geschreven is, dan ont-dekken we dat deze periode een perfecte tijd is, een tijd waarin Vader zijn volk tot nederigheid brengt, een volk wat meer en meer inwards gekeerd is en zichzelf vernietigt d.w.z. Vader in hen vernietigt hen om plaats te maken voor de geboorte van de Nieuwe Mens die bewust is van Zijn Identiteit in Hem en dit alles door onze oudere Broer Yahshua.

Henk Beerepoot